

Het nichtje van den architect kon dit niet werkloos aanzien en verloor haar huisbakken kleur door de ongewone inspannende bezigheid, welke tengevolge van de concurrentie van Mej. Blank haar tot de hoogste opgewondenheid vervoerde.

Bedoelde Visch evenwel behield dermate zijn koelbloedigheid nopens haar, dat zij spoedig den graad der afmatting wel zou bereiken.

Kopper kieperde de ballen over, langs en van de plank, alsof zijn biceps zich den tijd herinnerde, toen hij met zijn baaltje meel kracht patste.

Notaris dampte na elke ronde als een werkpaard en sloeg voor het „hydraulische evenwicht” ettelijke liters bier naar binnen.

Hij gevoelde er zich wel bij. Een mensch bestond nu eenmaal voornamelijk van water en voor bier was het een klein kunstje zich door het lichaam in water om te zetten. Doch het buikje kwijnde niet. Ten slotte mocht je dan ook niet vijf pooten aan een paard verwachten.

Het andere Vischje, de tenerste der twee, maar hij was weer de langste, ze wisten 't op een haar, want ze waren pikantig op elkander, pakte bij voorkeur de zwaarste projectielen en zocht den allermassiefsten bal uit, telkens wanneer men hem den lichtsten aanraade.

„Les extrêmes se touchent”, meende dan weer de française, maar hij met een lang bleek gezicht, dat nog langer scheen dan zijn rcssigen sik en pruilende kneveleinden, nam zijn overlagen aanloop, waardoor de gezelschapstafel zoover mogelijk achteruit moest worden geschoven, niet ten genoegen van Doele, en onder algemeene stilte vloog hij den weggeworpen kogel achterna en hijgend keerde hij terug halverwege de baan, met een nijdigen klap tegen zijn knie: „waarachtig weer een poedel. Het is maar de slag. Hij ontglipte me, dat is de kwestie”.

„Je bent van avond niet op stoot”, gaf dan de notaris toe, die kegelen met biljarten scheen te verwarren.

Of anders, wanneer Fortuna Vischje een handje hielp en de kegeljongen ongemerkt met zijn voet voor een sigaartje 't zijne deed en alle negen kegels werden neengerakeld, keerde hij tevreden terug en zeide, onder algemeen gejuich zijn stereotiep gezegde: „Dat was ook geen kleine bercerte” en dan sprong hij over de goot en kwam met dubbelgevouwen knieën als een dwerg naar Doele getrippeld, die bij zijn kopje thee zwak glimlachte en van zijn rookwolkje weer naar den dwerg en dan weer van benee naar boven keek.

Huib had al eens met 3 × 9 den praeses 't champagnegeld uit zijn broek geschoten onder vergeefsche protest en de geheele stad wist het, hoe er toen gelachen was.

De heer van Linge was architectonisch steeds bij de ballenstal te vinden, als Mej. Annie Bosch aan de beurt was.

Het gebeurde, dat hij hoffelijk voor haar aan het balletjes uitpikken was. Hij zocht altijd naar dat mooitje. Maar de bak, die niet op zoo'n groote samenschooling van kleine ballen gemaakt was, liet tusschen de latten een balletje door, juist toen hij het mooitje er tusschen uit graaide en het onderkruipertje viel klankloos op zijn glansschoen.

Van Linge piepte niet, hij hinkte niet weg als Jan Salie, doch als een held van Sparta stond hij voor Mej. Bosch heftig te ontkennen, die al te meewarig op de doffe plek van zijn schoeisel wees.

„Wil u dan zeggen, dat ik jok?” vrcg Mej. Bosch hoog. „Ik zeg, dat de bal hier terecht kwam, wat zegt u, mijnheer van Essen, wees u nu onze arbiter!”

Van Essen was in een al te druk gesprek verdiept met het fleurig Mientje.

Mientje hield stil. Van Essen zag het hooge schoone been der houtprinses zich vooruitplaatsen, hij zag een pracht van een voetje, een à jour bewerkte zijden kous, al weer een andere kleur, nu die van zijn feestdas. Zij wees van uit haar statige hoogte op haar wreef. „Daar kwam hij!”

„Het is een moeilijk geval, een delicate